

Sila našej vôle...

Istá žena sa pýtala múdreho Tomáša Akvinského: „Čo mám robiť, aby som prišla do neba?“ Odpoveď, ktorá zaznela bolo jedno slovo: „Chciet!“ V tomto slove sa skrýva veľmi veľa. Vlastne celý náš život. On je vytvorený práve z toho, čo chceme, za čím kráčame a čo nechceme, čomu sa vyhýbame. Preto hovoríme o sile našej vôle, ktorá niečo opravdivo chce, túži po tom a namáha sa o to. Rovnako silne zasa niečo nechce, lebo je to hriešne, zlé, alebo škodlivé. Slabou vôľou nazývame to, keď niečo chceme, alebo sa niečomu vyhýbame len tak polovičato, len tak trochu.

Treba preto rozlíšiť tri druhy nášho chcenia. Nieкто povie: chcem, iný: chcel by som a ďalší: bol by som chcel. Ten prvý opravdivo chce a preto si utiera spotené, ale vždy vyjasnené čelo. Ten druhý zasa by tiež chcel, ale nie celkom pevne a silne, a preto si utiera uplakané oči a vlhký nos. A ten, čo by bol chcel, je stále nespokojný, lebo premárnil príležitosť, ktorá bola a keď nevie presne, čo chce, alebo nechce dostatočne, premárni i tú, ktorá príde.

Duchovná sila, ktorá je skrytá v pevnej vôli, skrytá v opravdivom a úprimnom slove chcem, hýbe človeka k dobrému a pomáha mu dobro dosahovať. V konkrétnom živote sa prejavuje zvlášť vo dvoch základných podobách: ako rozhodnosť podušať sa k niečomu a ako výdrž, teda vytrvalosť v dobrom. Naše chcenie, silu vôle poznáme ako slabú vtedy, keď sa nevieme odhodlať, keď nevieme napr. vstať z postele, alebo nevieme začať pracovať a namáhať sa. Tak isto spoznáme slabosť vôle, keď sme pokúšaní nevytrvať. Ľudové príslovie hovorí: „Nie je chlap, čo veľa bije, ale ten kto veľa vydržil.“ a to naznačuje, že pre nás je vo všeobecnosti ľahšie začať a ťažko vytrvať. V Písme čítame preto i tieto slová: Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo. Alebo: „Kto vydrží až do konca, ten bude korunovaný.“ Aby sme mohli raz dôjsť k svojmu konečnému cieľu, alebo dosiahnuť dobro po ktorom túžime, teda ak opravdivo chceme, musíme vedieť stále znova začínať, lebo len ten, kto začína, môže pokračovať, a len ten, kto pokračuje, môže dokončiť. Najviac a najvýraznejšie sa prejaví sila našej vôle tam, kde sa skombinuje útok s výdržou. Starí Rimania vyjadrovali túto skúsenosť vetou: „Aj kvapka vody môže premôcť tvrdosť kameňa, ak padá naň vytrvalo.“

Pýtame sa: Ako nadobudnúť túto silu vôle? Sú rôzne cvičenia a techniky, ale prvá a najjednoduchšia cesta je premáhať slabosť. Premáhať ťažkosti, prekážky a protivenstvá, ktoré každodenne stretáme na našej životnej ceste. Bude to preto neustály zápas, neustály boj v ktorom sa bude osvedčovať naša rozhodnosť i naša vytrvalosť. Samozrejme tento boj by nebolo možné vyhrať, keby sme nemali žiariaci cieľ pred sebou. Je potrebné, aby sme videli métu ktorú chceme dosiahnuť. Oným cieľom môže byť dobro, krása, dokonalosť lásky a osobného života či charakteru, ako i cieľe v podobe dosiahnutia nejakého bodu, kam v živote chceme dôjsť: škola, ktorú chceme úspešne dokončiť, úroda, ktorú chceme z polí pozbierať, sobáš, ktorý chce niekto uzatvoriť... A je tu i ten najväčší a posledný cieľ a ním je večný život – dobro a šťastie, ktorému sa iné nevyrovná.

Nadobudnúť mravnú silu a teda i pevnosť a rozhodnosť našej vôle ako sme už povedali sa dá pomocou premáhania slabostí a prekážok. Aby sme dosiahli dobro, ktoré sme si predsavzali, ktoré vidíme pred sebou, ako napríklad: chcem byť dobrý, láskavý, milý, úprimný atď... bude to neustály zápas v prvom rade so sebou. Zápas so slabosťou, ktorá je vo mne: s chuťami a náladami, s vlastnou nevytrvalosťou, či prchkosťou... Inokedy to je zasa boj so slabosťou, ktorá je v iných. Slabosť a nedostatky, ktoré majú ľudia s ktorými nám pripadlo žiť, alebo ktorý patria do našej výchovy a zodpovednosti. Z bežného života poznáme koľko je i tu možnosť cvičiť silu vôle v trpezlivosti, v neustálom presviedčaní, zdôrazňovaní, ale i v prijímaní toho druhého takého aký je, v znášaní i odpúšťaní, ešte neprekonaných slabostí alebo opakujúcich sa chýb. Láska k človeku nám hovorí v čom začať a v čom pokračovať, aby sme i tu dosiahli dobro a dokonalosť ku ktorej nás vedie sám Boh. A napokon je tu každodenný zápas s nepohostinnosťou prírody a počasia, každodenná práca a námaha kvôli dosiahnutiu dobra, ktorým je i každodenný chlieb, alebo nadobudnutie duchovných či materiálnych hodnôt pre vlastné dobro, alebo pre dobro vlastnej rodiny či spoločnosti. Niekedy tvrdá práca, inokedy zasa jemnosť a trpezlivosť, raz chlad a potom zasa horúčosť, páľivé slnko, alebo chladný dážď... všeličo nás každodenne stretá na našej životnej ceste. Preto sa i hovorí, že život je boj, alebo „per aspera ad astra“, cez ťažkosti k hviezdám.

Sprítomňujme si každodenne ciele dobra a lásky. Majme ich neustále pred očami. A každodenne si cvičme našu vôľu neustálym začínaním a neprestajnou vytrvalosťou a húževnatosťou. Nech nám v tom Dobrý Pán Boh pomáha.

**Pomocnica kresťanov
a moja nebeská Matka,
ďakujem ti,
že si ma pod krížom
prijala za svoje dieťa.
Rozprestri nado mnou
svoj ochranný plášť,
aby som žil v priateľstve
s твоjim Synom.
Pomôž mi, aby som
podľa tvojho príkladu
miloval svojich rodičov,
súrodencov a priateľov
a pomáhal
im na ceste k Bohu.
Vypros mi milosť,
aby som bol
každý deň vnímavý
na hlas Ducha Svätého.**

Problémy boli aj budú, ale...

Keď sa hovorí o prvotnej Cirkvi, zvykne sa o nej hovoriť ako o ideálnej. A ona taká skutočne bola, ale nie v tom, žeby v nej neexistovali problémy či napätia. Keď sa však nejaké vyskytli, vedela ich vyriešiť správnym spôsobom. Problémy teda boli aj v nej.

Jeden z nich, Peter u Kornélia a jeho priateľov, nám opisujú Skutky apoštolov. Ide o to, že Peter, vedený Duchom, vošiel do domu pohana Kornélia napriek tomu, že Židia sa nesmeli spoločovať ani stretávať s cudzincami. Ale to ešte nebolo všetko — on tam aj ohlasoval smrť a vzkriesenie Ježiša Krista, krstil a nakoniec tam zostal niekoľko dní...

Správy a zvesti sa vtedy šírili väčšou rýchlosťou ako človek, ktorého sa to týkalo, a kým sa Peter vrátil do Jeruzalema, tam už bolo napätie. Tí, čo „boli z obriezky“ mu dohovárali: „Vošiel si k neobrezancom a jedol si s nimi.“ A Peter trpezlivo vysvetľoval, ako sa veci odohrali, ako sa modlil, ako počul hlas, ako vošiel do domu Kornélia a ako zostúpil na pohanov dar Ducha Svätého. A zakončil krásnou vetou: „Keď im teda Boh dal taký istý dar ako nám, čo sme uverili v Pána Ježiša Krista, ktože som ja, aby som mohol prekážať Bohu?“ Keď to počuli, uspokojili sa a oslavovali Boha, hovoriac: „Teda Boh aj pohanom daroval pokánie, aby mali život“ (Sk 11, 17-18).

V krátkosti sme opísali problém, ktorý vznikol v prvotnej Cirkvi a ktorý nebol celkom malý a nevinný, ako sa nám zdá. Všimnime si postoje a riešenia, ktoré nám môžu byť v súčasnosti veľmi užitočné, veď problémov je viac než dost.

V prvom rade je tu poslušnosť Duchu Svätému, ktorá na jednej strane plodí radosť a pokoj (u Kornélia), na strane druhej napätie a nervozitu (v Jeruzaleme). Prvým zdrojom problémov je teda naša neposlušnosť voči Duchu, ktorý veje, kam chce. Ak sa budeme vedieť pred nim skloniť, veľa problémov sa vyrieši už v zárodku, prípadne vôbec nevzniknú. Ak však vzniknú, dôležitý je ďalší postup.

Peter prišiel do Jeruzalema a bratia si o ňom nešuškali poza chrbát, ale šli a povedali mu veci priamo do očí: „Vošiel si k neobrezancom...“ Bolo to pekné a tak by to malo byť. Mnoho vecí sa dá vyjasniť, ale treba o nich hovoriť priamo, a nie poza chrbát.

Treba si všimnúť aj Petrov príklad. On nezačal argumentovať silou svojej autority. Nechcel umlčať, ale presvedčiť, pretože nám netreba Cirkev umlčaných, ale presvedčených. A podarilo sa mu to. Vysvetlil svoj

postoj, podal argumenty s pokojom a láskou. Celý konflikt sa skončil tak, ako by sa malo končiť riešenie všetkých problémov a v každom čase: uspokojili sa a oslavovali Boha.

Problémy teda boli aj budú, ale...

MARIÁNBUBLINEC

**Tri dni pred Nanebovstúpením Pána sú
prosebnými dňami. Závazný je jeden
deň. Obsahom prosebných dní sú
prosby za úrodu.**

**Na budúcu nedeľu 28.mája bude
zbierka na katolícke masmédiá.**

Sväté omše v šiestom Veľkonočnom týždni

23.V. Utorok

18.00 Podakovanie Božskému Srdcu za zdravie

24.V. Streda

18.00 + Michal Bednárík a manž.Vilma

25.V. Štvrtok -Nanebovstúpenie Pána - prik.sviatok

18.00 za farníkov

26.V. Piatok

18.00 + Jozef Kolek a rodičia

27.V. Sobota

18.00 + Jozef Baxa

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

28.V. 7. Veľkonočná nedeľa

8.00 za farníkov

10.00 K úcte sv.Urbana , patróna vinohradníkov
Pri kaplnke sv.Anny

Liturgický kalendár

22.V. pondelok sv.Rita z Kassie, rehoľníčka

23.V. utorok sv.Dezider, biskup, mučeník

24.V.streda Panna Mária – Pomocnica kresťanov

25.V. štvrtok **Nanebovstúpenie Pána – prikázaný sviatok**

26.V. piatok sv.Filip Neri, kňaz

27.V. sobota sv.Augustín z Canterbury, biskup

Slovo na dnes

**Práve tam, kde zakúšame svoju
bezmocnosť, sme priepustní pre Božiu
milosť.**

Anselm Grün

ČO S TOLKÝMI DESIATYMI

Možno sa niekomu zdá, že v živote jednotlivého človeka je celkom jedno, či tú alebo onú udalosť nazve náhodou alebo nejakou inak. Možno v tom vidí zbytočnú hru so slovami. O čo vlastne ide? Jedným zo zákonov logického myslenia je zákon vylúčenia tretieho. Podľa neho Boh buď je, alebo nieje. A ak je, má pod palcom všetko - tak aké náhody? Samozrejme, že som Boha nevidela a nemôžem vám ho ani ukázať, ani dokázať. Poznať ho ale môže každý, kto naozaj chce, pretože ako hovorí Wilfrid Stinissen: „Boh k človekovi hovorí prostredníctvom udalostí. V Božom konaní je nepretržitá kontinuita. Je prítomný vždy, aj keď väčšina vecí v našom živote nám pripadá náhodná.“ Človek sa dožaduje dôkazov Boha, ale prehliadne ho vo všedných a banálnych udalostiach.

Nad čím iní krúčia neveriacky hlavou, tomu sa sestry Matky Terézie už dávno nečudujú, pretože to v rôznych obmenách zažívajú denne. Ako je známe, starajú sa o najchudobnejších, bez toho, že by mali nejaké pravidelné príjmy alebo dotácie. Zásadne si nerobia žiadne zásoby, zásadne si nerobia starosti o zajtrajšok, o to vrúcnejšie sa však v Otčenáši modlia „chlieb náš každodenný daj nám dnes“. A to slovo „dnes“ myslia úplne vážne. Raz stáli s prázdnyimi rukami pred zástupom hladných ľudí a v dome nebol ani kúsok chleba. V ten deň v neďalekej škole z nejakých technických príčin, povedali by sme náhodou, vyhlásili riaditeľský deň, čiže voľno. Firme, ktorá dodávala do školy desiate pre deti, to nestačili včas oznámiť, a tá nevedela, čo si počať, aby sa všetko jedlo nepokazilo. Niekomu napadlo vyklopiť to ako sponzorský dar u sestier Matky Terézie. Tie v tom nehľadali ani náhodu, ale ani zázrak. Pre ne sú také veci úplne normálne. Určite by im to takto spoľahlivo nefungovalo, keby si robili zásoby, čo len na jeden deň. Nefungovalo by im to, keby nemali tú úžasnú odvahu stále znova zakúšať svoju bezmocnosť a Božiu všemohúcnosť.

Pekne to vystíhol Anselm Grün: „Práve tam, kde zakúšame svoju bezmocnosť, sme priepustní pre Božiu milosť. Keď sme zlomení, sme rozlomení aj pre Božiu lásku, tam už vlastná vôľa nezabraňuje Božiemu pôsobeniu.“ Prečo to nevnímame? Čo nám v tom bráni? Naša vôľa? Náš rozum? Naše zásoby? Naše sebedovetie? Naša pýcha?

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

VIDITEĽNE ODIŠIEL - DUCHOVNE ZOSTÁVA

Keď človek zažije niečo veľmi pekné, túži si to nejakou uchovať v pamäti. No nielen tam. Zaujímavé udalosti si dnes už môže zachytiť fotoaparátom alebo videokamerou. Tie mu umožňujú aj neskôr vrátiť sa aspoň v duchu na miesta, kde sa cítil príjemne. Pri spomienke na tieto okamihy sa ho niekedy zmocňuje clivá túžba znova sa tam vrátiť aj fyzicky. No nie je to vždy možné. Čosi podobné mohli prežívať aj učeníci a apoštoli, keď Ježiš od nich vystúpil do neba na štyridsiaty deň po zmŕtvychvstaní. No v tomto prípade je tu veľký rozdiel: hoci naozaj viditeľne odišiel, duchovne zostáva. Dokonca nás uisťuje, že sa vráti a vezme nás navždy k sebe.

V evanjeliách máme zachytených množstvo udalostí, pri ktorých Ježišovi poslucháči a učeníci žasli nad jeho učením a mocou. Už dvanásťročný Ježiš v chráme udivoval všetkých svojou rozumnosťou (Lk 2, 41- 47). Utíšenie búrky na mori (Mt 8, 23 - 27), uzdravenie nemého (Mt 9, 32 -33), uzdravenia pri Galilejskom mori (Mt 15, 29 - 31), uzdravenie posadnutého v Kafarnaume (Lk 4, 31-37), odpovede v spore o dani cisárovi (Mt 22, 15 - 22), o vzkriesení (Mt 22, 23 - 33), uzdravenie chorej ženy a vzkriesenie Jairovej dcéry (Lk 8, 40 - 56) a mnoho iných okamihov sa hlboko vrylo do duší Ježišových učeníkov. Pocity radosti a istoty, ktoré apoštoli vtedy prežívali, azda najlepšie vyjadrujú Petrove slová na hore Tábor, keď sa im Ježiš ukázal v nebeskej sláve: Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, urobím tu tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi (Mt 17, 4). Asi každý z nás by v podobnej situácii chcel zostať čo najdlhšie. V niektorých okamihoch života sa človeku prirodzene chce zastaviť čas a zotrvať donekonečna v prítomnej chvíli. Tým by sme sa však ochudobnili o ďalšie krásne okamihy, ktoré nám Boh chce darovať. Preto je správne, aby sme šli ďalej.

Ježiš postupne pripravoval svojich učeníkov na okamih svojho odchodu, no zároveň dáva prísľub svojej prítomnosti medzi nimi v inej podobe: Nenechám vás ako siroty, prídeme k vám... Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok... Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal... (Jn 14, 18.23.26); A hľa ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta (Mt 18, 20).

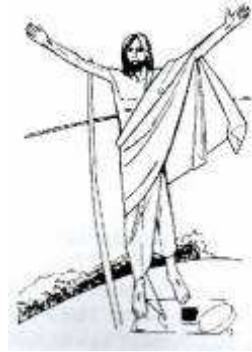
Ale kde nájdeme Ježiša prítomného v našom súčasnom svete, aby nás posilňoval vo vernosti a vytrvalosti na ceste k večnému životu s ním?

Ježiš dobre vedel, že jeho nasledovníci budú aj po jeho nanebovstúpení potrebovať jeho pomoc. Aby nezabudli, čo ich učil, aby to hlásali aj iným napriek zákazom a prenasledovaniu, aby sa nedali zlákať ponukami okolitého sveta na pohodlný či nečestný spôsob života. Aby nakoniec dosiahli prisľúbené dedičstvo - večný život v nebi. Preto ustanovil sviatosti, ktorými v človeku zapaluje a rozvíja Boží život. Zvlášť v Eucharistii, v ktorej prijímame skutočné Ježišovo telo, ľudská duša sa stretá s Bohom mimoriadnym spôsobom: Vezmite a jedzte: toto je moje telo (Mt 26, 26), Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň (Jn 6, 54). Eucharistia je však až vrcholom jednoty človeka s Bohom a nezaobíde sa bez jednoty človeka so svojim blížnym: Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojim bratom; až potom príď a obetuj svoj dar (Mt 5, 23 - 24); Čokoľvek ste

urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili (Mt 25, 40). Preto Ježiš žiada najprv poriadok v prirodzenej oblasti, aby človek mohol vstúpiť do oblasti nadprirodzenej. Až potom sa môže uskutočniť aj iný Ježišov prísľub o jeho prítomnosti: Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi (Mt 18, 20).

V poslednom rade je Ježiš prítomný v tých, ktorých ustanovil v Cirkvi, aby hlásali jeho náuku a sprostredkovali sviatosti, v hierarchii: Kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami pohŕda, mnou pohŕda (Lk 10,16). Tu si môžeme viac uvedomiť dôležitosť vernosti Ježišovým slovám, ktoré máme zachytené v Biblii. Aj v nich sa k nám totiž približuje on sám. Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh (Jn 1, 1). A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami (Jn 1, 14).

Ak máme byť skutočnými Ježišovými učeníkmi, musíme sa učiť počúvať jeho slová a žiť podľa nich. Tak bude náš život postavený na pevnom základe, ako o tom hovorí podobenstvo o dvoch staviteľoch: tak každý, kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale (Mt 7, 24). Žijúc podľa Ježišových slov budeme mať v každej chvíli naporúdzí dostatok posily, aby sme sa nenechali odradiť od cesty, ktorú nám ukázal. Ježišova prítomnosť v našom každodennom živote bude skutočná a nemenej účinná ako kedysi, keď ľudia s úžasom obdivovali jeho učenie a mocné skutky. Dokážeme tak ako on, že kto urobí z vôle nebeského Otca svoj životný program, prekoná všetky prekážky pozemského života a dosiahne prísľúbený život v Božom kráľovstve.

Blumentál S. Lieskovský

Zbožný

Nedeľa ráno. Zo zásuvky stola vytiahnutá modlitbová knižka, zo skrine sviatočné šaty, z kúpeľne zbožná tvár s poradovým číslom C7/11. Smer kostol. Krok vážny až prevelebný. Oči dohora k nebu obrátené. Preto asi neodpovedal na pozdravy, sám nezdravil okoloidúcich, prehliadol zoslabnutú starenku, tackavo idúcu rovnakým smerom...

V kostole si sadol vedľa pána doktora a jeho manželky. To kvôli obradu pokoja.

Inými slovami...

*„Katolík, ktorý nevie pozdraviť, poprosiť a poďakovať,
by mal skôr,
než posadnutý záchvatom zbožnosti vstúpi do chrámu,
navštíviť kurz slušného ľudského
správania.“*

Max Kašparů „Inými slovami“

„Mária nešla k Alžbete, aby zaspievala Magnificat, ale aby jej pomohla. Tak ani my nemáme prichádzať k blíznym, aby sme odhaľovali bohatstvo kresťanstva, ale aby sme s nimi znášali bolesť a utrpenie a mali účasť na ich radoosti a zodpovednosti.“

Chiara Lubichová

Svätý Dezider 23.máj

Sv. Dezider, biskup, mučeník (✠ 6. storočí v Autun, Francúzsko; † okolo r 611 vo Vienne, Francúzsko)

Dezider bol arcibiskupom vo francúzskom meste Vienne v rokoch asi 595 až 606/607. Na zákrok kráľovnej Brunhildy a biskupa Arediusa z Lyonu ho synoda v Chalons (602/603) zosadila a musel ísť do vyhnanstva. Po štyroch rokoch sa mohol vrátiť. Keď sa však opovážil karhať zločiny kráľovnej Brunhildy a jej vnuka Theudericha II., nechala ho kráľovná zavraždiť v meste, ktoré potom pomenovali po ňom, totiž St. Didier-sur-Chalaronne (severne od Lyonu).

Možno denne jeden...

Po kráľovej smrti začala vdova Brunhilda viesť pohoršlivý život. Mala moc, majetok a srdce plné intríg. Mnohí sa triasli pred jej zákernosťou a výbuchmi neovládaného citu. Biskup Dezider dobre poznal kráľa, preto ho vyčítanie Brunhildy veľmi trápilo. V mene zosnulého manžela i v mene Cirkvi jej vyčítal zlo, ktoré šírila. Kráľovná neznesla bratskú službu napomínania a poslala Dezidera do vyhnanstva. Po štyroch rokoch, keď sa vrátil, stal sa pre kráľovnú živou výčitkou. Nenávidela ho a dala príkaz zavraždiť ho. Jeden z vrahov ho udrel kameňom a druhý dorazil polenom.

Koľko Deziderov máš už na svedomí? Žiadneho? Pomalšie s tým tvrdením... Možno ich je veľa, možno denne jeden...

Ak za vyhnanstvo dosadím odsúdenie toho, kto sa „nášmu veličenstvu“ odvážil povedať pravdu, a ak za vraždu dosadíme hnev, nenávisť - ruku na srdce: tých Deziderov už bolo neúrekom. Možno učiteľ, keď pravdivo ohodnotil zle urobenú úlohu... Možno kolega z práce, ktorý nazval ulievanie pravým menom..

Pane, ja nikoho neposiadam do vyhnanstva ani nevráždim, ale i mne je ťažko prijať napomínanie. Odpušť mi, prosím ťa. Dnes si chcem priznať pravdu o sebe pokojne a pokorne. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice

Vo Vištuku

21.V.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890